

PROF. UNIV. DR. CONSTANTIN D. VASILICĂ – OMAGIU ANIVERSAR

Valeriu D. COTEA¹

E-mail: ccoiasi@gmail.com

Întâlnirea de astăzi, în acest cadru festiv, constituie un prilej care ne bucură pe toți: sărbătorirea profesorului Constantin D. Vasiliță la cea de-a 85-a aniversare. De altfel, omagiind pe unul dintre eminenții noștri colegi, cinstim devenirea și împlinirile Universității noastre, viața și activitatea profesională a sărbătoritului confundându-se cu istoria instituției din ultimele șase decenii. În acest sens, am onoarea și aleasa satisfacție de a aduce de la bun început un călduros omagiu profesorului Constantin Vasiliță, unul dintre venerabilii reprezentanți ai acestei vechi instituții de învățământ, pentru activitatea deosebit de valoroasă desfășurată de-a lungul atâtor ani de Domnia sa, în Universitate și în afara Universității, în vederea afirmării și propășirii așezământului pe care l-a slujit dar și a sa personală.

Sărbătoritul de azi, cu titluri științifice și academice prestigioase în domeniul specialității sale, care se bucură de recunoașterea unanimă a colegilor de breaslă, are un curriculum vitae prodigios, pe care, permițându-mi a-l evoca, doresc a fi considerat un însemn mai mult al prețuirii și

recunoașterii profesionale, colegiale și prietenești.

Născut la 5 februarie 1926, în comuna Tudora, județul Botoșani, este primul dintre cei 11 copii ai Soficăi (născută Pârvu) și Dumitru Vasiliță, ambii descendenți din familii de țărani răzeși. Cu un emoționant devotament, sărbătoritul aduce constant părinților săi un vibrant prinos de recunoștință pentru tot ce i-au dăruit.

Cu cald atașament și adâncă nostalgie profesorul Constantin Vasiliță își evocă deopotrivă meleagurile natale, satul său, leagăn al duratei ființei naționale. I-a străbătut geografia cu pasul, cu mintea și cu sufletul, având un profund respect față de pământ și față de cei care-l muncesc. Păstrează mereu vie imaginea satului său, ca sursă a cunoașterii istoriei, datinilor, credințelor, suferințelor și idealurilor oamenilor locului. Deși cu multe privațiuni, Constantin Vasiliță s-a bucurat de o copilărie idilică pe care nu o poate uita.

Școala primară (1933-1938) a urmat-o în localitatea natală, având ca dascăl pe Ioan Niță, învățător de tip haretian, șef de promoție al Școlii Normale „Vasile Lupu” din Iași. Înscriș cu majuscule în memoria sa afectivă, îi păstrează o neștersă amintire, o prețuire admirativă pentru modul cum știa să insufle elevilor dragostea de carte, dorința de a merge la „școală mai departe”.

Adolescent fiind, a cunoscut vicisitudinile celui de Al Doilea Război Mondial, iar seceta din anul 1946 l-a obligat să-și întrerupă vremelnic studiile.

Iubește Tudora și Tudora îl prețuiește, acordându-i în anul 2000 titlul de cetățean de onoare al comunei. Nu ezită să vorbească de colindele, urăturile și obiceiurile practicate de Crăciun și Anul Nou, care sunt greu să le descrii celor care nu le-au văzut niciodată. Noi, cei de la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară (UȘAMV) „Ion Ionescu de la Brad” am avut șansa ca o bună parte din ele să le vedem pe viu în anul 2008, când acestea ne-au fost prezentate pe scena Aulei „Haralambie Vasiliu”.

Ciclul de învățământ secundar (1938-1946) l-a absolvit la renumitul liceu „August Treboniu Laurian”, liceu cu aură de legendă datorată eminențelor săi profesori (Nicolae N. Răutu, Ion V. Luca, Tiberiu Crudu, Remus Cehovschi), formați

¹ Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară Iași

în perioada interbelică, perioadă cunoscută drept cea mai fructuoasă pentru România pe toate planurile sociale și culturale. Aici, pe lângă cunoștințele care formează materia fiecărei discipline de studiu (mematatică, istorie, biologie etc.), tânărul de atunci a învățat de la aceiași renumiți profesori importanța pe care o are cultul muncii susținute și temeinic făcute.

Studiile universitare (1946-1951) le-a început și desăvârșit la Iași. A venit aici când orașul trăia vitregă perioadă a vindecării rănilor lăsate de război și de grozăviile secetei. Am fost colegi de an la facultate și am trăit în același mediu universitar, am respirat aceeași atmosferă a Iașului acelor timpuri. Eram la vârsta prietenilor entuziaști ce leagă oamenii pe viață. Deși am trecut prin perioade critice, nimic nu a schimbat sentimentul solidarității încheiat atunci, pe vremea studenției, ca și dorința devenirii noastre ca oameni și specialiști. Eram cu adevărat „seria de aur“, care a dat 10 cadre universitare, doi rectori, 6 decani și 5 membri ai Academiei de Științe Agricole și Silvicultură, exemplu unic. Cei care ne cunosc vor fi de acord că afinitățile dintre noi, numeroase și evidente, se păstrează și în prezent. Privitor la colegul sărbătorit trebuie totuși spus că nu rareori are „adevărul“ lui, diferit de al celorlalți; de asemenea, nu suportă să cedeze într-o controversă. Personal am încetat să mă măsoar cu el pentru că, de multe ori, constatam, dar fără invidie, că nu reușesc să-i țin piept. O dată însă, într-o confruntare mai „vie“, când el împărțea zgomotos cunoscutul punct de vedere potrivit căruia „Luceafărul este capodopera liricii culte românești“, a acceptat, totuși, și susținerea mea că „Miorița este capodopera folclorului literar românesc“. Ca vrâncean am rămas, în fine, mulțumit.

Având generozitatea de a fi folositor celor din jur, personal nu pot uita nicicând sprijinul, prin metode și mijloace mai puțin ortodoxe, pe care mi l-a dat în promovarea examenelor de matematică și de entomologie, obiecte la care era foarte bine pregătit.

Însă, dintre examenele susținute de el în timpul studenției, cel mai greu de promovat se pare că a fost căsătoria. Începând de prin anul al II-lea, numele lui Constantin Vasiliță nu-l mai puteam pronunța separat de cel al bunei noastre kolege Margareta Savin, fiică de învățător din Rădășeni. O kolegă admirabilă, dar extrem de sfioasă, încât trebuia să facă un efort considerabil să-și înfrângă timiditatea. Cum alegerea unui partener de viață este o problemă serioasă, care necesită cumpănire, cei doi au înaintat unul spre altul cu prudență, întemeind în final un cămin extrem de reușit, în care dragostea și prețuirea reciprocă au fost temelia

duratei lui până astăzi. Pentru Constantin Vasiliță, eroul principal al evenimentului de astăzi, Margareta a fost și este binele cel mai mare de care a avut parte, și care dăinuiește de mai bine de 60 de ani. Aducând fiecare tandrețe, lumină și înțelepciune în viața celuilalt, au întemeiat o familie care s-a îmbogățit mereu spiritual și material, din care astăzi nimic nu lipsește, cu toate că, la început, un geamantan obișnuit le-ar fi adăpostit, ușor, întregul lor avut material. Au avut însă marea șansă să se întâlnească.

Fitotehnia, apreciată un obiect de bază pentru pregătirea inginerului agronom, complexitatea interdisciplinară a acesteia (biologia, fiziologia, matematica, biochimia, pedologia etc.), dar mai ales admirația supremă față de profesorul Nicolae Zamfirescu, titularul disciplinei, s-au constituit în șansa colegului Constantin Vasiliță, încă de când era student în anul IV, să fie preferat al maestrului său la Fitotehnie, unde de altfel a și fost numit preparator. A ales fitotehnia fiindcă, după părerea lui, aici existau condiții ideale de cercetare și posibilitatea de a se adapta de minune la spiritul profesiei.

Pentru întreținerea și sporirea zestrei sale intelectuale s-a atașat în aceeași măsură și de bibliotecă, fiind cunoscut ca un mare iubitor de carte.

Conștient că a pășit pe un drum anevoios și lung, pe care nu-l poți parcurge fără pricepere, pasiune, atașament și muncă susținută, Constantin Vasiliță s-a înhămat la treabă depunând toate eforturile pentru a fi la înălțimea chemării. În cei peste 60 de ani de când lucrează în cadrul acestei discipline (preparator 1950-1951, asistent 1951-1960, șef de lucrări 1960-1975, conferențiar 1975-1982, profesor 1982-1996, profesor consultant 1996-prezent) și în raport de gradul didactic sau funcția îndeplinită, a participat efectiv și fără „discontinuități“ la toate activitățile ce asigură buna desfășurare a procesului de învățământ și cercetare: dotarea laboratorului cu material didactic, experimental și expositiv, îndrumarea proiectelor de an, conducerea practicii agricole și excursiilor de studii, îndrumarea proiectelor de diplomă; membru în comisii de admitere la facultate, membru în comisii de examen de stat, membru în comisii de doctorat, membru în comisii de acordare a gradelor didactice etc. Realizările obținute în aceste direcții n-au fost nici puține și nici mărunte. Din lipsă de spațiu, desprindem pe cele ieșite din obișnuit și care au reținut atenția specialiștilor în fitotehnie, atât din țară cât și de peste hotare.

Laboratorul de fitotehnie, inițiat, realizat și dotat cu material didactic și de cercetare, de la Facultatea de Agronomie, devenise atât de apreciat

încât orice vizitator din domeniu era „câștigat“ atunci când conducerea Universității îi prilejuia cunoașterea *de visu* al acestuia.

În competiție cu laboratorul, erau câmpurile didactice și experimentale fitotehnice coordonate tot de colegul Constantin Vasilică. Îmi face plăcere să menționez că, în cei peste 60 de ani de când lucrez în această Universitate n-am auzit vreodată spunându-se în vreun an despre câmpurile, surori de la cultura plantelor furajere, ameliorare, îmbunătățiri funciare etc., că ar ocupa o poziție mai bună decât cele de fitotehnie.

Toate aceste realizări au fost posibile și datorită faptului că sărbătoritul de astăzi, paralel cu activitățile sus menționate, a avut posibilitatea perfecționării pregătirii profesionale. În acest sens, amintim specializările și stagiile de documentare efectuate la Institutul de Fizică Atomică – București, Institutul Tehnic Agricol al Inului pentru Fibre – Paris, Școala Superioară de Agricultură – Praga, Universitatea Leipzig, Universitatea Giessen.

În 1974, sub conducerea magistrului său, Nicolae Zamfirescu, își susține doctoratul la Institutul Agronomic București, cu aprecieri de excepție, pentru ca în 1992 să devină conducător de doctorat. Urmare a rezultatelor și recunoașterii profesionale, Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București i-a conferit, în anul 2007, titlul de Doctor Honoris Causa, eveniment la care au participat numeroși colegi din alte centre universitare, dovadă a respectului și admirației colegiale de care se bucură.

Se impune a fi subliniată deopotrivă contribuția profesorului Constantin Vasilică la elaborarea celor trei ediții a manualului universitar de Fitotehnie, redactând de fiecare dată pe lângă altele, una dintre principalele plante din agricultura românească, porumbul care, așa cum arată profesorul Alexandru Salontai de la UȘAMV Cluj, „reprezintă opera sa, constituind un exemplu de originalitate de un înalt conținut științific și tehnologic“. Lucrarea sa, „Tehnologia cultivării inului pentru fibră“, scrisă în colaborare cu C. Grigorescu, este o scriere de căpătâi pentru cultivatorii de in din România, având un vădit caracter monografic.

Prelegerile profesorului Constantin Vasilică, atrăgeau participarea majorității studenților. Substanța problematicii cursurilor era susținută de modalitatea prezentării, cu paranteze interesante (adecvate subiectului) ce repauzau expunerea captând atenția și menținând interesul studenților pe toată durata prelegerii.

Probând a fi un bun vorbitor, absolvenții multor promoții l-au invitat să le prezinte prelegerea festivă de încheiere a studiilor.

Solicitările diferitelor promoții continuă și astăzi pentru cursul festiv prilejuit de întâlnirea acestora, ocazionată de împlinirea unui număr rotund de ani de la absolvire. În ambele situații, răspunzând invitațiilor primite, am participat și eu la majoritatea dintre ele, constatând de fiecare dată, cu admirativă apreciere, seriozitatea acceptării solicitărilor, diversitatea temelor abordate, alese din varii domenii (social, economic, politic și din literatură) de fraza lucrată, cizelată, de tonalitatea adecvată momentului în care entuziasmul e întotdeauna bine dozat și emoția temperată.

Spirit mobil, cu un larg orizont informativ, cu un discurs fluent și elocvent, profesorul Constantin Vasilică este la fel de bine primit și apreciat în cadrul reuniunilor științifice din țară și străinătate. Deși era trecut de 80 de ani, n-a pierdut nimic din interesul pe care-l induce auditoriului, prin substanța abordărilor și pasiunea prezentării.

În calitate de coordonator, profesorul Constantin Vasilică are meritul de a fi elaborat în mai multe ediții și o istorie a învățământului agronomic ieșean. Se știe că redactarea unei asemenea lucrări implică o considerabilă muncă de documentare și o responsabilitate aparte. Gândită și alcătuită cu multă cumpănire și migală, cu multă perseverență și pasiune, dar și cu distanța necesară, cartea a fost și este încă bine primită pentru știința selectării datelor și faptelor esențiale, definițiilor, pentru obiectivitatea interpretărilor și evaluărilor. Momentele principale ale învățământului agronomic ieșean dobândesc reliefurile convenit printr-o dozare adecvată a argumentelor documentare definițiilor, prin circumstanțierea și relaționarea lor locală și națională, concluzionându-se asupra mutațiilor produse în procesul evoluției învățământului agronomic general. Prin aceste atribute și multe alte calități, lucrarea are certitudinea de supraviețuire în timp.

Universitatea noastră datorează strădaniilor depuse de colegul Constantin Vasilică cele două medalii de argint și tombac emise la aniversarea a 75 și 90 de ani de la înființare, medalii ce immortalizează existența acestui așezământ.

Omagierea unor personalități ale științei agricole românești și străine, concretizată în mai multe articole publicate în presa centrală și reviste de specialitate, a constituit de asemenea o preocupare constantă a profesorului Constantin Vasilică. Grație lui, știința agricolă dispune de câteva scrieri-portret (E.V. Boguslawski, H. Vasiliu, N. Atanasiu, Miloslav Vavra, I. Gologan, F. Canțăr, Norman Borlaug, Georg H. Schull ș.a.), între care unele ar putea fi considerate reale monografii. Dintre profesorii emblematici ai Universității noastre, Nicolae Zamfirescu a fost și rămâne, prin activitate și realizări, o glorie a

științei fitotehnice românești, despre care s-a scris mai mult decât despre alții, dar nu suficient de mult, în orice caz mai puțin decât a meritat. Din aceste considerente, Constantin Vasilică, recunoscut ca cel mai autentic urmaș, încearcă și reușește, prin lucrarea pe care i-o dedică, să situeze „viața, omul și opera“ magistrului său pe soclul meritat. Scrierea a necesitat un volum impresionant de muncă, iar apariția ei a fost un act de cultură pe cât de necesar, pe atât de meritat de eminentul savant. Cu respect și adâncă venerație, Constantin Vasilică pune constant în relief creditul de care s-a bucurat din partea magistrului său, pe care l-a simțit deopotrivă ca mentor și părinte spiritual. Cert este că datorită colegului Constantin Vasilică dispunem în prezent de una dintre cele mai complete lucrări de referință privitoare la ilustrul om de știință Nicolae Zamfirescu și la locul de excepție pe care-l ocupă opera sa în știința agricolă românească. Pe magistrul său l-a considerat și consacrat, pe drept, unul dintre ctitorii învățământului agronomic universitar ieșean.

Ca șef de disciplină, șef de catedră, secretar științific sau decan, Constantin Vasilică a vădit atributele necesare creării unei atmosfere lucrative. Îndrumând cu înțelegere tinerii, impunând rigoare, dar cu doza de toleranță necesară, Constantin Vasilică se bucură de simpatia studenților, fiindcă aceștia prețuiesc competența lui, generosul său atașament față de ei, față de nevoile și aspirațiile lor. Greșelile tinerilor nu-i provoacă reacții punitive, fiindcă profesorul Constantin Vasilică, cu un rar simț al relativizării, are filosofia lui: „greșelile nu se pedepsesc, se îndreaptă“ – spune el.

În alegerea și promovarea cadrelor didactice, profesorul Constantin Vasilică se ghida după două criterii esențiale: profesionalism autentic și calitate umană – umanism. Desigur, printre colaboratorii săi apropiați există reale capacități. Deasupra lor însă e recunoscută exemplara lui personalitate. Prin întreaga sa activitate, Constantin Vasilică se înscrie cu cinste pe un loc de prim ordin al Universității noastre. Calitățile lui umane și cele profesionale au făcut din el, dacă nu sună prea strident, un model sau, poate mai puțin stingheritor pentru dânsul, un reper. Un indiciu în acest sens, al primatului acordat timpului pregătirii profesionale și omeniei, este și demisia sa, la un moment-dat, din funcția de decan, tocmai atunci când căpătase în acest post cea mai deplină autoritate.

Devotat profesiei până la imposibil, Constantin Vasilică a realizat o operă științifică impunătoare și diversă, concretizată în peste 150 de lucrări publicate dintre care multe în periodice străine. Îi apreciez nu numai potențialul, ci și împlinirile. Muncitor, tenace, cum nu sunt mulți

dintre noi, a reușit să situeze cercetarea științifică a domeniului căruia i s-a consacrat la un nivel de invidiat. Meticulos, aproape tipicar, scormonește până unde n-ai crede, chiar dincolo de spațiul la care-l obligă subiectul. Și, după ce redactează, se întoarce pe urmele propriilor pași, parcă suspicios, parcă îngrijorat să nu-i fi scăpat ceva important. Se bucură de o inteligență mobil-asociativă care-i ordonează munca în așa fel încât cercetarea, fie ea și a detaliilor, merge până la nesperate structuri și rezultate.

Lucrările sale reprezintă diagrama unor fecunde angajări profesionale care rețin prin informația la zi, prin obiectivitatea analizelor care impun eventuale reevaluări, prin argumente de autoritate, în fine, printr-un stil adecvat problematicii abordate. Cu expertizele sale de specialist, Constantin Vasilică ar fi putut scrie desigur mai mult, cu deosebire „cartea vieții sale“. Autoexigența maximă, însă, bănuie a-i fi amânat proiectul până la a i-l elimina. Cu toate acestea, Constantin Vasilică este conștient că, printre fitotehniștii români, vocea sa sună mai distinct, că atât cât va exista va fi „cartea vie“ a disciplinei, cu un relief unic în știința fitotehnică românească.

Problematica lucrărilor sale științifice, elaborate ca unic și prim autor sau în colaborare, poate fi materializată cele ce urmează.

Experimentările cu soiuri de grâu, mazăre, soia, în pentru fibre și hibrizi de porumb, ocupă un loc de primă mărime în activitatea sa științifică. Citite și citate la locul cuvenit de colegii de breaslă, ele sunt mult prețuite de cei cărora le revine responsabilitatea ca, în funcție de condițiile concrete de complex natural, să aleagă și să cultive cele mai adecvate soiuri. Dintre numeroasele reușite în această direcție, de mare succes s-a bucurat realizarea sa ca, în unele zone din Moldova, soiul sovietic de in pentru fibre L-120 să fie înlocuit cu soiurile olandeze Hera și Primo, pe care le-a experimentat prima dată în țara noastră.

Eficiența îngrășămintelor chimice și organice și a unor microelemente asupra creșterii, producției și calității acestora la unele plante de câmp și plante medicinale, reliefează preocuparea și reușita autorului pentru cercetări interdisciplinare, care să-i permită ieșirea din albia obișnuitului în vederea realizării de studii în toată complexitatea lor și de mare eficiență.

Ritmul absorbției și bilanțul macroelementelor la unele soiuri de grâu și in pentru fibre constituie o altă direcție de cercetare. Prin îndelungi și pertinente experiențe, efectuate în teren și în laborator, Constantin Vasilică ajunge la rezultate pe cât de durabile pe atât de semnificative, consolidându-i și mai pregnant statutul de cel mai autentic discipol al profesorului

Nicolae Zamfirescu.

Influența desimii semănatului asupra nivelului cantitativ și calitativ al producției unor cultivare de grâu de toamnă, porumb, mazăre, în pentru fibre, în condițiile de climă și sol din Moldova, este o temă căreia, de asemenea, i s-a acordat multă atenție. Lucrările elaborate în această direcție, prezentate la diferite reuniuni științifice și publicate în reviste de specialitate, au suscitât interesul și peste hotare. La noi în țară, „rezultatele acestor cercetări au determinat, în multe unități agricole, să se renunțe la practica însămânțării unei cantități de sămânță fără să țină seama de capacitatea de germinație a semințelor și au diferențiat norma semănatului în funcție de numărul boabelor germinabile care să asigure desimea optimă de plante recoltabile pe unitatea de suprafață“.

Efectul unor erbicide în combaterea buruienilor din lanurile de grâu, porumb, mazăre, mac și în pentru fibre, a constituit o problemă în care, explorându-se teritorii inter- și pluridisciplinare, se dau soluții și opțiuni înnoitoare.

Experimentarea unor parametri tehnologici în scopul îmbunătățirii tehnologiei de cultivare a secarei, inului, cartofului, macului și a unor plante medicinale, i-au permis autorului să aducă date cu totul noi. Prezentate la diferite reuniuni științifice, aceste cercetări și-au găsit un binemeritat loc în literatura de specialitate, unde sunt citate și comentate pentru autenticitatea, originalitatea și valoarea lor.

Studiul zonării, a dezvoltării sistemului radicular, a rezistenței la smulgere și comportarea la prelucrare a tulpinilor diferitelor soiuri de în pentru fibre, prin amploarea cercetărilor și importanța rezultatelor experimentale obținute, s-a dovedit un studiu de o valoare excepțională. Se impune subliniat faptul că autorul a efectuat primele experiențe trifactoriale din țara noastră și printre primele pe plan mondial cu privire la efectul factorilor agrofond-soi-desimea plantelor și a interacțiunii acestora asupra creșterii și producției inului pentru fibre.

Deplasările efectuate în Franța, Belgia, Olanda, Cehoslovacia, Germania i-au dat posibilitatea contactului cu medii științifice prestigioase, care dispun de laboratoare supertehnologizate și de mijloace de informare mult mai complete și eficiente decât cele existente la noi, faptul permițându-i să efectueze chiar lucrări în comun. Astfel, începând din anul 1978, profesorul Constantin Vasilică realizează cercetări de fitotehnie în colaborare cu Institutul pentru Cultura Plantelor de la Universitatea din Giessen, inițiate cu renumitul profesor Eduard von

Bogoslowski și continuate apoi cu profesorul Martin Zoschke. Rezultatele acestor cercetări au îngăduit organizarea la Universitatea Giessen a primului simpozion germano-roman în domeniul științelor agricole. Lucrările publicate într-un volum difuzat în toate bibliotecile universitare europene au condus la consolidarea legăturilor științifice dintre țara noastră și Germania. Între strădaniile sale de promovare a imaginii Universității noastre în afara fruntarilor țării se impun amintite două aspecte:

– coordonarea, timp de trei decenii, a parteneriatului științific cu Universitatea din Giessen, parteneriat în cadrul căruia mulți studenți au efectuat practica de vară la Giessen, cinci absolvenți și-au efectuat și susținut doctoratul, iar mulți profesori au efectuat vizite de documentare în Germania;

– din inițiativa sa, Universitatea noastră a acordat în 1992 primul titlu de Doctor Honoris Causa marelui agro-fito-tehnician E.V. Bogoslowski, iar în anii următori încă la cinci profesori de la Giessen, contribuind astfel la dezvoltarea și cimentarea legăturilor noastre cu Universitatea din Giessen.

Prin cercetările efectuate în comun și rezultatele obținute, prin discuțiile purtate și problemele de perspectivă propuse este cunoscut că profesorul Constantin Vasilică a fost un eminent emisar al disciplinei de fitotehnie și al țării. Faptul este atestat de o serie de societăți și academii de specialitate al căror membru profesorul Constantin Vasilică a devenit de-a lungul timpului, dintre care amintesc: Grupul Internațional de Cercetare a Fertilității Solului, Societatea Științifică de Fitotehnie din Germania, Societatea Inginerilor Agronomi din România, Grupul Internațional „NORLEG“ de Cercetare a Leguminoaselor pentru boabe din Norwich – Anglia, Academia de Științe Agricole și Silvice.

Nu se poate trece cu vederea faptul că în 1998 colegul Constantin Vasilică a organizat și primit în România, timp de o săptămână, excursia de studii a absolvenților Universității Giessen, la care au participat șapte profesori și 33 de studenți.

În fine, mai trebuie subliniat că în decursul anilor profesorul a fost recompensat pentru meritele sale științifice cu o serie de distincții și diplome, între care menționez: „Medalia de argint“ și „Medalia Gisevius“ conferite de Universitatea „Justus Liebig“ din Germania pentru activitatea științifică în domeniul fitotehniei și dezvoltarea colaborării științifice dintre Universitatea Giessen și Universitatea Agronomică Iași.

Constantin Vasilică poate fi apreciat deopotrivă și pentru relațiile lui de profil cu stațiunile de cercetare și cu unitățile de producție,

bazate pe o cunoaștere aprofundată a realităților cu care se confruntă știința și practica agricolă moldavă. Competențele de care dispune îl conduc totdeauna a sesiza esențialul, de unde aportul său substanțial în profesionalizarea dezbaterilor și în aplicarea măsurilor practice.

În calitate de membru al colegiului de redacție al revistei „Cercetări Agronomice în Moldova” – oglindă a afirmării publicistice a științei agricole moldave – și al Buletinului Științific al UȘAMV Iași, unde a îndeplinit în perioada 1965-1980 și funcția de secretar al colegiului de redacție, profesorul Constantin Vasilică, cu rigurozitatea-i recunoscută, a sprijinit și promovat apariția unor lucrări de certă valoare.

Cunoscut peste hotare, profesorul Constantin Vasilică a înlesnit schimbul acestor publicații cu alte reviste și buletine științifice străine, ceea ce l-a consolidat existența și prestigiul.

O activitate importantă, ce nu poate fi omisă a depus profesorul Constantin Vasilică și pe linie sportivă. Prin 1956-1961, când echipa de handbal „Agronomia” avea ca președinte pe rectorul de atunci (profesorul Emil-Honoriu Roșu), funcția de vicepreședinte i-a fost încredințată colegului Constantin Vasilică. Alegerea a fost judicioasă întrucât locul pe care-l ocupa echipa în divizia A și jucătorii selecționați la Națională sunt dovezi grăitoare ale contribuției profesorului Constantin

Vasilică. Despre unii dintre ei (Țipu, frații Hurubeanu, Lindenbach ș.a.) se vorbește cu nealterată simpatie și astăzi.

Apreciindu-i-se devotamentul și activitatea sa de excepție pe tărâm didactic și științific, a fost sărbătorit în cadru festiv la aniversările de 75 și 80 de ani. Când a devenit octogenar s-a emis și o medalie bătută în argint și tombac, fiind de altfel singurul profesor din Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” care a fost onorat astfel.

Nu știu în ce măsură am reușit să schițez o imagine, fie și generală, a activității didactice și științifice a sărbătoritului nostru. Știu însă că, obsedat de cultul muncii, supus unei severe discipline intelectuale, Constantin Vasilică și-a activat constant imensele resurse fizice și spirituale pentru a răspunde propriilor exigențe, cât și celor impuse de statutul academic. Pe scurt, Constantin Vasilică a trăit și trăiește în muncă și onoare, fiind mereu de partea binelui, impunând un admirabil comportament și un adevărat stil de existență.

Acum, când pășește peste pragul celei de a 85-a aniversări, îi dorim ca Cerul să-l binecuvânteze cu încă mulți ani în deplină sănătate, pentru a-și continua munca și a se bucura de îndrăgitele lui câmpuri experimentale și masa de lucru cu care s-a contopit o viață.